

LAZDIJŲ MOTIEJAUS GUSTAIČIO GIMNAZIJA

(Vytauto g. 13, Lazdijai)

45 – asis tarptautinis jaunimo epistolinio rašinio konkursas

LAIŠKAS SAU – 45-ERIŲ METŲ ŽMOGUI

Aurelijus Ragažulis (vyr.), 7A klasė,
13 metų (gimimo data – 2002-12-24),
Adresas: Lazdijų savivaldybė, Lazdijų seniūnija,
Nemajūnų kaimas, Pievų g. 8
(moksleivis kalba lietuvių ir anglų kalbomis)

Konsultavo mokytoja **Vida Kvaraciejienė**

Lazdijai

2016

Lazdijų savivaldybė, Lazdijų seniūnija,
Nemajūnų kaimas, Pievų g. 8

2016 m. sausio 1 d.

Sveikas, mano išmintingasis 45-iameti „aš“,

rašau Tau (o gal reikėtų sakyti *sau*) šį laišką ir nė kiek neabejoju, kad lygiai po 32 metų aš jį gausiu ir labai nustebęs (nes greičiausiai būsiu apie šį įvykį pamiršęs) atplėšiu seną, keistą voką ir perskaitysiu tai, ką dabar rašau. Kodėl tuo neabejoju? Nes tikiu mokslo pažanga ir žmogaus protu. Ir tikiu savimi.

Prisipažinsiu, esu didelis fantastikos mėgėjas. Ak, jau matau tą šypsenėlę, kuria mane nuolat „apdovanoja“ namiškiai ir klasės draugai, kai šaunu kokią nerealią mintį. Jiems nerealią. Aš į tai žiūriu truputį kitaip – kaip mokslininkas. Štai didysis fantastas Žiulis Vernas daug kartų įrodė, kad fantastika – tai realių prognozių mokslas, nes daug kažkada nesąmonėmis laikytų jo fantazijų seniausiai virto tikrove. Aš labai mėgstu žiūrėti mokslo populiarinimo filmus, skaityti knygas, straipsnius apie mokslo naujoves, atradimus. Juk mokslas keičia gyvenimą, paverčia realybe pačias netikėčiausias mūsų viltis ir vizijas. Štai ir man kilo noras parašyti Tau (*sau*) laišką po vieno smagaus pasifantazavimo, tiksliau vizijos, kuri man iki šiol neduoda ramybės. Privalau apie tai papasakoti, kad geriau suprastum, kodėl rašau šį laišką.

Vieną žvarbų žiemos rytą vos iššokęs iš mamos automobilio kaip vėjas lėčiau į mokyklą – vėlavau į informatikos pamoką. Beskuosdamas taku pajutau, lyg žemė tirptų man po kojomis: nebejaučiau jos, atrodė, ėmiau sklęsti ore, aplinkos kontūrai nyko, keistai balo, viskas sukosi viesulu, švilpė ausyse – pasijutau lyg būčiau pakliuvęs į didįjį hadronų greitintuvą... Staiga viskas nurimo ir aš pasijutau betįsąs ant grindų kažkokiam keistame kambaryje veidrodinėmis sienomis. Durų nebuvo. Kas tai? Elektroninė klaida? O gal dar vienas kasdieninis mokslinis eksperimentas? Atsistojau, priėjau prie veidrodžio ir atšokau: į mane žiūrėjo sutrikęs maždaug 45-erių metų vyras. Jis buvo toks panašus į mane! Mes spoksojome vienas į kitą ir vyriškis paklausė:

- Labas, berniuk, ką čia veiki?
 - Neturiu žalio supratimo... – suveblenau.
 - Tai gal bent vardą ir pavardę turi? – nusišypsojo jis.
 - Esu Aurelijus Ragažulis, – pagaliau įsidrąsinau. – O jūs kuo vardu?
- Atrodė, vyras iš kitos pusės veidrodžio negalėjo patikėti tuo, ką išgirdo.
- Aš? – dar labiau sutriko jis. – Aš irgi Ragažulis. Aurelijus Ragažulis... O koks tavo tėčio vardas?

– Sigitas! Galiu dar mamos, brolio ir šuns vardus pasakyti, kad tik abu patikėtume, jog esame tas pats žmogus tik kitoje laiko dimensijoje! – sušukau aš staiga viską supratęs: juk jis – tai aš 45-erių!

Ir mes įsikalbėjome. Aš sužinojau, kad Tavo gyvenime dabar 2048 metai, Tu su šeima gyveni Kaune, Nemuno saloje - Santakos slėnyje. Taip, taip, toje Lietuvos mokslo ir inovacijų širdyje, kurios partneris – didžiausias pasaulyje mokslinių tyrimų centras CERN, dar vadinamas Šveicarijos brangakmeniu. Pasirodo, ten gyvena tik mokslininkai. Apsidžiaugiau, kai Tu pasakei, kad esi garsus fizikos ir informatikos specialistas ir kad šiuo metu jau baigi sukurti interaktyvų žaidimą, kuris sujungs mokslą, interaktyvią aplinką ir žmonių suvokimą. Šis žaidimas padės žmonėms ne tik suprasti mokslo stebuklus, bet suteiks galimybę patiems juose dalyvauti: mes galėsime žaisti futbolą su protonų rutuliais, susipažinti su didžiojo hadronų greitintuvo tuneliu, Higgso lauku. Tu pasakojai, kad vaikščiojote su savo robotošuniu, kurį, vaikų džiaugsmui, atsispausdinai 3D spausdintuvu. Nutaręs, kad jums jau laikas grįžti į namus, prijungei USB laidą sau prie kaklo pakabučio, kitą laido galą - prie teleportacijos bloko ir pagalvojai apie namus, bet... atsidūrei tokiam pačiame kambaryje kaip ir aš. Tagi mes susitikome ir aš daug sužinojau apie savo ateitį.

Staiga veidrodinė siena sutratėjo, subildėjo, ėmė sukstis, žybsėti. Pasigirdo balsas:

- Eksperimentas pavyko. Objektas grąžinamas į pradinę padėtį.
- O koks bus mano žmonos vardas? – dar šūktelėjau savo išmintingajam „aš“ iš 2048 metų, supratęs, kad tuojau grįšiu „į pradinę padėtį“.
- Tai turėsi sužinoti pats! – nusišypsojęs mirktelėjai man ir, lyg tas Tavo mirktelėjimas būtų buvęs stebuklingas, aš lyg niekur nieko visas suplukęs jau stovėjau prie informatikos kabineto durų...

Ši ateities vizija buvo tokia tikroviška gal dėl to, kad neseniai „Lietuvos ryte“ skaičiau straipsnį apie kauniečių siekius sukurti Nacionalinį mokslo ir inovacijų centrą Nemuno saloje ir kad jų projektą iš tikrųjų remia garsusis CERN. Prisimenu, kaip apsidžiaugiau! Vadinasi, Lietuvos mokslas tikrai pažengęs taip toli, kad jį pripažįsta pasaulis. Ir jeigu Lietuva susikurtų tokią mokslo salą, manau, mūsų valstybė pasikeistų iš pagrindų: žmonės niekur neemigruotų, nes Lietuvoje būtų labai gera gyventi. Visi jaustųsi saugūs, nes mokslas suteiktų žinių, o žinios įkvepia pasitikėjimo savimi. Ir aš būtinai būsiu viso to dalis. Nė kiek tuo neabejoju. Būsiu mokslininkas ir dirbsiu, kad mūsų visų gyvenimas būtų gražesnis. Taigi norėdamas patikrinti savo valią, nutariau Tau (sau) parašyti šį laišką. Kai sulaukęs 45-erių jį skaitysiu, suprasiu, ko esu vertas.

Tad iki pasimatymo po 32-ejų metų.